

SZEGEDI ÜNNEPI HETEK

Canio: Francisco Lazaro

Abban a városban kezdett énekelni, amelynek operaháza néhány év múlva tagjává választotta, s amely operaház ma már országvilág előtt büszkélkedhetik felfedezettjével...

Francisco Lazaro spanyol énekes: *barcelónai*. Az ősi városban járt iskolába, ott figyeltek fel szép hangjára, s ott vált a kezdő énekesből világotutató sztár.

Egyébként hiányzik belőle mindaz, ami a gyors karrierjükre büszke, „felkapott” énekeseket általában jellemzi. Idevetődött turistaként, színes trikóban sétaltatja a kislányát, s a kérdésekre is úgy válaszol, mint-

ha régi ismerősének felelgetne.

Igen, Szegedről már szerződésének aláírása előtt is hallott. Egy román kollégája emlegette először, aki már járt itt. Aztán *Budapest*ben meséltek neki a Dóm téri fesztiválról, a budapesti Operában, ahol négy évvel ezelőtt több darabban is vendégszerepelt: a *Trubadúr*ban, az *Aidában* és a *Parasztbecsületben*.

Szegeden most a *Bajazzók* Canióját éneklí, a komédiásvezért, akit többszörös gyilkossá tesz a halálos játék.

— Nagyon tetszik *Mikó* András rendezői felfogása — mondja —, hiszen *Leoncavallo* operáját én is így képzelem el; ilyen természetesenek, nyersnek. Nagyszerű a hatalmas színpad is, amelyen látványosan csoportosulhat, mozoghat a hatalmas statisztéria. Canio

szerepét egyébként két éve énekeltem utoljára, s ilyen ideális körülmények között különösen emlékezetes számomra ez a találkozás...

Caniót két éve énekelte — nagy repertoárjának többi szerepében azonban sűrűn léptetik fel a különböző fesztiválgazdátok, operaházi dirigensek.

— Énekeltem már *Salzburgban*, a *Prágai Tavasz* rendezvényein, *Amerikában*, *Nyugat-Németországban* és még számos más helyen. 1964-ben komoly sikerem volt a salzburgi fesztiválon, különösen azóta szaporodtak meg a meghívások.

Programja zsúfolt, de ha újra hívnák, ismét eljönne Szegedre. Két legkedvesebb operája a *Trubadúr* és a *Bohémélet*, ezekben lépne fel a legszívesebben, de persze akadna számára még sok hálás szerep.

Egy dolog azonban nagyon zavarja a családotól — feleségével, kislányával — itt vendégszereplő énekest: a fojtogató meleg. Kénytelen, kelletlen a lefüggönyzött szállodai szobában tölti el napjait, s csak estefelé merészkedik ki egy kis járásra-kelésre a hűvösebbnek vélt utcákra.

— Csak egy kicsit enyhülne a hőség — mondja búcsúzóul —, akkor még szebb emlékekkel búcsúznék el Szegedtől.

A. L.

Horst Gehan orgonaestje

A 42 éves Horst Gehan, Románia egyik legismertebb orgonaművésze, viszonylag hosszú hangszeres kalandozás után kötött ki végül az orgonánál. Szerda esti koncertjének programját *Bach* és *C. Frank* műveiből válogatta össze. Hegyvonulatokat és földrengéseket ugyan nem tudott a közönség elé varázsolni, de feltétlenül kulturált muzsikusként, precíz és megbízható játékosként bizonyult. Szívéhez érezhetőleg a romantikus muzsika áll közelebb, mint ahogy a fogadalmi templom orgonáján is szívesen szólal a romantikus tittik, mint *Bach* tekervényes szólama.

Sajnos a hangversenyt

példátlan epizód zavarta meg. A koncert közben a templom elől, ahol a vasárnapi premierre készülő szobadortéri együttes próbát tartott, egy trombitán hirtelen felhangzott a *Bajazzók* néhány taktusa. Egy ideig együtt szól az orgona és a trombita. A közönség azt hitte, a próba folytatódik. Ez nyilvánvalóan felháborító lett volna; az illetékesek elé értekezletet tartottak a programvezetés ügyében. Kiderült aztán, hogy félreértés történt. A próba a hangverseny idejére a megállapodás szerint leállt. Az egyik trombitás azonban elfeledkezve a hangversenyéről, a templom kapujában gyakorolta szólamát.

L. Ö.

Diplomás külföldi újságírók

Hét ország — Egyiptom, Irak, India, Burma, Tanzánia, Etiópia, és Ghana — 17 végzős hallgatója vette át csütörtökön a Nemzetközi Újságíró Szervezet oktatási központjában a diplomát. A diplomakiosztó ünnepséget *Gábor Pál*, az oktatási központ igazgatója, a MÜOSZ főtitkárhelyettese nyitotta meg, majd *dr. Matolcsi Károly*, a MÜOSZ nemzetközi kapcsolatok ügyeinek társadalmi titkára szólott a tanfolyam végzős hallgatóihoz.

A nemzetközi újságírószervezet képviselőjében *Pavel Jerofejev* meleg szavak kíséretében nyújtotta át a diplomákat. A hallgatók nevében *M. S. Raveendranathan Pillai* indiai újságíró közönte meg az oktatási központ tanárainak, az újságíró-kollegáknak fáradozását.

Olcsóbb is

Növekedett az állami telekkínálat

Ez év első felében a szokatónál nagyobb ütemben növekedett az állami telekkínálat. A tanácsok 10 757 telket adtak át értékesítésre az Országos Takarékpénztárnak. Így kerekén másfélszer telekkel, vagyis 17 százalékkal volt nagyobb az állami telekkínálat, mint a múlt év első felében. Az értékesítésben mérsékeltebb a fejlődés. Az OTP ebben az időszakban 8858 telket adott el, 6 százalékkal többet, mint 1969 első hat hónapjában.

A vásárlási kedv, a kereslet mérsékelt emelkedését jóval meghaladó kínálat hatása a telekárakban is kifejezésre jutott. A múlt év első felében a félezzerrel keve-

Rózsa Sándor a lovát ugratja

Kunszentmiklós határában messziről látszik a rózskei templom tornya. Persze, aki tudja, hogy a Kecskemét fölé fekvő Kunszentmiklós és a Szeged melletti Rózskei légvonalban is majdnem 200 kilométer választja el egymástól, aligha hiszi, hogy a rózskeiek a falujuktól ilyen messze építették fel templomukat. Pedig a templom tényleg ott van a *papréti* pusztán; az örkényi útról egy szikes-poros dűlőre kell lekanyarodni, s néhány kilométer után ott állhat az ember előtte.

Persze nem a rózskeiek, hanem a *televíziósok* építették. Méghozzá mindössze két hete, amikor az Algyőn megkezdett *Rózsa Sándor* című televíziós filmsorozat forgatásának folytatásához itt hozzákezdtek. De nemcsak a templom épült fel, hanem maga a *falu* is, a múlt századi Rózske. Vagy tizenöt nádtetejű jobbágyház húzódik meg a fehérré festett furnirlemezekből épült templom körül, aztán három gémeskút, amelyekben természetesen nincs víz, továbbá néhány istálló dísznőel, udvari kemence. Olyan *valóság* szerűek, hogy alig lehet őket megkülönböztetni az igazi tanyáktól, attól a két épületől, amely a díszletek szomszédságában szintén játszik a filmben. Csak akkor derül ki, hogy nem igazi tanyák, ha az ember közel megy hozzájuk. Az egyikben például presszó működik. Kávé, szendvicseket, gyümölcsöt, *Coca Colát* mérnek a stábnak.

A Rózsa Sándor nagyon mozgalmas „munkás” film, megdolgoztatja a művészeket. Országán lóháton szaladgálni a pusztán, ácsorogni, várakozni a rekkenő hőségben, bizony nagyon fárasztó. Ami a filmben néhány másodperc, az a valóságban többórás kemény munka. Aki először látja ezt, elszörnyedhet, milyen aprólékos babramunka a filmcsinálás.

Szerdán délelőtt például nyolctól tízig próbálták az úgynevezett *fokosdobást*. Ebben a körülbelül 20 másodperces jelenetben annyit történik, hogy Rózsa Sándor — a filmben a főiskolás *Oszter Sándor* alakítja — egy rövid vágta után fokossal leüti az egyik pandúrt a lováról, aztán gyorsan elvágta a színről. A jelenetet legalább nyolcszor-tízszer megismételték. Hol Rózsa Sándor fokosa szállt túl messze a pandúrtól, hol a jelenetben szereplő jobbágytömeg mozgott rosszul, egyszer megvadult az egyik ló; mindig volt valami baj. Két órába került, amíg a jele-

Három pandúr: Kovács János, Szabó Kálmán és György László

netet filmre vették. S így készült és készül, ilyen aprólékosan a többi részlet is. A roppant vállalkozást *Szinetár Miklós* rendező irányítja. A Mórincz regényből készült sorozat a *leghosszabb film* lesz, amit valaha nálunk csináltak. Tíz, egyenként ötvenperces részből áll. Vetítése több mint *nyolc órát* vesz igénybe. Közel *háromezer* ember dolgozott és dolgozik a filmben, ha minden közreműködőt beszámítunk, azokat is például, akik a forgatókönyvet gépelték. A szereplők száma több mint *háromezreszáz*. A főszerepeket egyrészt teljesen ismeretlen fiatalok — *Oszer Sándor*, s a szintén főiskolás *Muszte Anna* (*Veszélka Juli*) —, másrészt ismert, népszerű művészek játsszák: *Szirtes Ádám* (*Veszélka*), *Horváth Teri* (*Veszélkáné*) és szerepet kapott a filmben jó néhány már ismert fiatal művész: a romániai *Széles Anna* (*Veszélka szeretője*), *Piros Ildikó* és *Szunyovszky Szilvia* (mindketten Rózsa Sándor szeretői). A szegedi *Kovács*

János is főszerepet játszik a filmben: ő lesz Kotelár pandúrkapitány.

— A sorozat — mondja egy rövid szünetben a rendező, aki itt is, akárcsak a szabadtéren, kevés szóval, de mindig a lényegre ügyelve irányítja a stábot — a tévé sajátos műfaja. Ezt sem a színház, sem a mozi nem tudja nyújtani. A sorozat alapja gyakran adaptáció, mint most is a Mórincz regény esetében. Azért ezt a regényt visszük folytatásos sorozatban a nézők elé, mert benne az *irodalom* és a *kaland* magas színvonalon ötvöződik. Nagy szerencse, hogy van egy olyan színészgárdánk, amely adottságai folytán alkalmas a Mórincz regény szerepeinek, karaktereinek kifejezésére.

— Még csak annyit — mondja befejezésül *Szinetár Miklós* —, hogy a film szereplői — akárcsak a Mórincz regény alakjai — *szegedi tájszólásban, ősze beszélnek*. Reméljük, hibátlanul, s nem úgy, mint a regényben...
Ö. L.

Augusztus 20 Székesfehérváron

Székesfehérvár, I. István király hajdani székvárosa nagyszabású emlékkiállításra készül az államalapító király születésének ezredik évfordulóján. Vendégek tömegei nézik meg majd a város központjában feltárt ezereves bazilika, s királyi lakosztályok szépen gondo-

zott romjait, az ősi város regényes utcáit, tereit, s a szocialista társadalmi rend megszületése óta épült új városrészeket, iparüzemeket.

Az ünnepségsorozat fényvetje az István király nevét viselő múzeum történeti kiállítására lesz. Erre az alkalomra Székesfehérvárra viszik a Magyar Nemzeti Múzeum, az Országos Levéltár, az Országos Széchenyi könyvtár, a Szépművészeti Múzeum, több vidéki múzeum és egyházi gyűjtemény István királlyal összefüggő írásos és tárgyi dokumentumait.

Az emlékkiállításon a magyar államalapítás korára vonatkozó oklevelek, kódexek, a koronázási jelvények másolatai, világi és egyházi vonatkozású kincselekek régészeti emlékek, kőfaragványok, végül napjainkkal bezárólag az évszázadok folyamán alkotott, I. István személyével kapcsolatos irodalmi, zenei és képzőművészeti emlékek kerülnek a látogatók elé.

A kiállítást augusztus 18-án délelőtt nyitják az István király Múzeumban, a nyitóbeszédet Molnár János, művelődésügyi miniszterhelyettes mondja.

Nehéz feladatra vállalkoztak a székesfehérvári múzeum tudományos szakemberei, de eddigi kimagasló rendezvényeik után biztos, hogy az első magyar király emlékének is, országos tekintélyűkhöz híven kimagasló kiállítással hódolnak.
O. G.